

آزمون اثرات میانجیگرانه خودمهارگری و مدیریت زمان در رابطه کاربری آسیب‌زا از تلفن همراه با احساس تنهایی و عملکرد تحصیلی دانش‌آموزان دبیرستانی

سیده افسانه گراکوئی*، سید ولی اله موسوی،

1397-6-20

این پژوهش با هدف آزمون اثرات میانجیگرانه خودمهارگری و مدیریت زمان در رابطه کاربری آسیب‌زا از تلفن همراه با احساس تنهایی و عملکرد تحصیلی دانش‌آموزان دبیرستان‌های شهرستان رشت انجام شد. پژوهش حاضر یک پژوهش همبستگی از طریق الگویابی معادلات ساختاری بود. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه دانش‌آموزان (15-18) ساله متوسطه دوم شهرستان رشت مشغول به تحصیل در سال تحصیلی 96-97 به حجم نمونه 330 نفر (165 دختر 165 پسر) که به شیوه نمونه‌گیری خوشه‌ای چند مرحله‌ای انتخاب شدند. پرسشنامه‌های مقیاس کاربری مشکل‌زا از تلفن همراه (COS)، پرسشنامه خودمهارگری تانجید (فرم کوتاه)، پرسشنامه احساس تنهایی (UCLA)، پرسشنامه مدیریت زمان بریتون و تسر (TMQ) و همچنین پرسشنامه دموگرافیک که توسط محقق تنظیم شده بود در بین آنها اجرا شد. تجزیه و تحلیل داده‌های این پژوهش در دو بخش آمار توصیفی و استنباطی انجام شد. در بخش توصیفی به توصیف ویژگی‌های نمونه آماری در قالب شاخص‌گرایی مرکزی و پراکندگی مانند میانگین، انحراف استاندارد، دامنه تغییرات، میانه و نما پرداخته شد و در بخش آمار استنباطی با توجه به ماهیت پژوهش جهت آزمون فرضیه‌ها از ضریب همبستگی گشتاوری پیرسون با نرم افزار 18-SPSS تجزیه و تحلیل صورت گرفت. برای ارزیابی برازش الگوی پیشنهادی پژوهش از فن مدل‌یابی معادلات ساختاری (SEM) با برنامه نرم افزاری 20-AMOS استفاده شد. نتایج ماتریس ضرایب همبستگی نشان داد، کاربری آسیب‌زا از تلفن همراه با مدیریت زمان، خودمهارگری رابطه منفی و معنی‌دار (05/0P) کلمات کلیدی: کاربری آسیب‌زا از تلفن همراه، خودمهارگری، مدیریت زمان، احساس تنهایی، عملکرد تحصیلی، دانش‌آموزان

[Islamic Azad University, Rasht Branch - Thesis Database](#)

[دانشگاه آزاد اسلامی، واحد رشت - سامانه بانک اطلاعات پایان‌نامه‌ها](#)